

a její provoz od svých předchůdců přejímala, byla podle § 72 odst. 2 živn. zák. povinna opatřiti si živn. oprávnění nové.

Pokud jde o prvý z těchto důvodů, má sice žal. úřad pravdu v tom, že již za účinnosti zák. čl. XVII:1884 nestačila k provozu živnosti reální koncese (konsens) podle § 25 tohoto zák., nýbrž že vedle toho bylo ještě třeba oprávnění osobního, o němž pojednávají §§ 1 až 24, tedy u živnosti svobodné, jakou provoz elektrárny až do účinnosti živn. zák. z r. 1924 v zemích dříve uherských byl, opovědění této živnosti podle § 4 cit. zák. Přes to však nelze se žal. úřadem souhlasiti, že tohoto oprávnění předchůdci dnešních st-lů nenabyli. Jest ovšem pravda, že ve výměru z 28. května 1920 je výslovně obsaženo jen udělení reálního konsensu (koncese) ke zřízení a provozu živn. provozovny podle § 25 zák. čl. XVII:1884, leč uváží-li se, že v době vydání výměru toho byla — jak již uvedeno — živnost elektrárenská živností svobodnou a že k této opovědi stačilo každé neformální oznámení úřadu o tom, že určitá osoba bude na určitém místě provozovati určitou živnost, což vše bylo podle výměru z r. 1920 zřejmě již také obsaženo v žádosti tvořivší podklad pro vydání výměru toho, dlužno dospěti k závěru, že tím předchůdci st-lů splnili již také zákonný předpoklad opovědění svobodné živnosti a že úřad opovědění to vzal také na vědomí.

Přes to nemohl nss nař. rozhodnutí zrušiti, neboť druhý, samostatný, resp. subsidiární důvod, o nějž žal. úřad toto rozhodnutí opřel, nepodařilo se st-lům vyvrátiti. Jak již uvedeno, prohlásil tu žal. úřad, že vystoupením jednoho společníka z původní společnosti, kterou tvořili Josef A. a Jan M., společnost ta jako právní subjekt a tedy také jako nositel živn. oprávnění zanikla, že živn. oprávnění nelze jednáním mezi živými na jiné subjekty převáděti, že proto také živn. oprávnění, získané původními společníky, zánikem této společnosti uhaslo a že v důsledku toho byla stěžující si společnost povinna opatřiti si oprávnění nové. Proti tomuto odůvodnění lze ve stížnosti nalézt jako jedinou námitku tvrzení, že elektrárnu provozuje stále táž firma, která dosáhla živn. oprávnění již v r. 1920.

Nss nemusil zkoumati, zda tvrzení toto má vůbec podklad ve spisech, neboť i kdyby tomu tak bylo, nebyla by námitka ta vůbec způsobilá nař. rozhodnutí zvrátiti. Firma jako pouhé jméno právního subjektu, provozujícího živnost, není s tímto subjektem do té míry spjata, že by jeho existenci nerozlučně sdílela, naopak, firma může zaniknouti, aniž se to dotkne právní existence subjektu jí označovaného, stejně jako firma může beze změny trvati i když právní subjekt živnost provozující se změnil. Ježto tedy tato jediná námitka není s to zvrátiti názor, na němž je tento druhý důvod nař. rozhodnutí založen, a stížnost proti tomuto důvodu dalších námitek nemá, slušelo ji zamítnouti.

Č. 12.069.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em: »Jmenování« ve smyslu § 3 lit. f) zák. o ss?

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 17.188/33.)

Prejudikatura: Boh. A 11.959/35.

Věc: Gustav K. v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přeznání.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Výnosem ze 13. prosince 1930 sdělil zem. úřad v Bratislavě se st-lem, lesním asistentem okr. úřadu v N., že mu uděluje služební místo v 6. plat. stupnici v systemisovaném stavu úředníků vyšší pomocné zemědělsko-technické služby pro lesní službu dohlédací u politických úřadů s účinností od 2. prosince 1930 s úředním titulem »lesní tajemník«. Na konci pak podotknuto, že služební příjmy se upravují zvláštním výměrem.

O stížnosti, podané do tohoto výnosu, uvážil nss toto:

Jest nesporno, že st-l byl před účinností plat. zák. č. 103/26 Sb. ve státních službách čs. ustanoven ve skupině C státních úředníků ve stavu lesnického technického personálu státní lesní služby dohlédací na Slov., čímž jeho služební místo bylo charakterisováno jako služební místo skupiny C státních úředníků. Při převodu do nových platů podle plat. zák. shora citovaného byl st-l převeden do 7. platové stupnice. Ježto pak služební místa I. služební tř. podle § 5 plat. zák. se systemisují jen v 1.—6. platové stupnici, nikoli v 7. platové stupnici, jest i z převodu st-le do nových platů zřejmo, že byl do nových platů převeden po rozumu § 167 plat. zák. jako úředník skupiny C a že mu tedy podle § 199 odst. 1 plat. zák. byl přiznán služební plat podle služební třídy II.

Nař. výnosem bylo st-li propůjčeno služební místo 6. platové stupnice v systemisovaném osobním stavu úředníků vyšší pomocné služby zemědělsko-technické pro lesní službu dohlédací u politických úřadů.

Měl-li st-l za to, že tímto propůjčením služebního místa v jiné služební třídě, než ve které byl dosud, bylo porušeno jeho subj. právo, nabyté dřívějšími dekrety, mohl arci prohlásiti, že toto propůjčení služebního místa nepřijímá a mohl se podle okolností domáhati i výroku v tom směru, že nepřijetím dekretu o takovém propůjčení služebního místa v jiné služební třídě se na jeho dosavadním služebním poměru nic nezměnilo, nemůže však napadati z tohoto jmenovacího aktu jenom jednu jeho část, t. j. souhlasiti s propůjčením služebního místa vyšší platové stupnice, zároveň však se domáhati výroku o tom, že místo mělo býti propůjčeno v jiné služební třídě než se stalo. Celý tento akt propůjčení určitého služebního místa jest totiž aktem jmenovacím, který tvoří jeden nerozlučný celek a podle § 3 lit. f) zák. o ss jest proti němu stížnost na nss nepřípustná.

Otázkou stejného druhu se zabýval nss již v nál. Boh. A 11.959/35.

Č. 12.070.

Učitelstvo: * Čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. o výběru uchazečů o definitivní místa učitelská na veřejných školách obecných a občanských platí ve smyslu § 10 odst. 7 zák. č. 226/1922 Sb. i na Slovensku.

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 17.730/35.)